

Не, този часъ не биваше да дойде никога. Защото то значеше кървава разплата, жестока мъсть. Калопетъръ бѣ мекосърдеченъ, съ милостивъ нравъ, ала Иваница, Иваница, най-младото Асѣновско орле . . .

То нѣмаше никога да прости за крѣвта на брата си.

И въ безпаметни пиршества, новиятъ царъ прекарваше срѣдъ пѣсни и вино, безкрайнитѣ дни на очакването. Защото той чакаше спасение само отъ едно мѣсто.

Отъ тия, които бѣха толкова години тѣхни врагове. Отъ роментѣ.

Срѣдъ вино и пѣсни, за да заглуши тревожния гласъ на сърдцето си, което роптаеше противъ помощта поискана отъ враговетѣ. Но нѣмаше мѣсто за изборъ, за колебание.

Или помощъ отъ роментѣ, или сѣкирата на палача.

Иванко напусна трапезата, остави пиянитѣ си другари, разгулнитѣ имъ пѣсни, шумната имъ глѣчка и излѣзе навънъ, да разхлади пламналото си чело. Той се подпрѣ на бойницата, погледътъ му неволно се отправи къмъ югъ, жадно, трескаво.

Отъ тамъ щѣше да дойде помощта.

Защо императоръ Алексей се бавѣше? Нима можеше да не приеме подобно лѣстиво предложение? Та той щѣше да му предаде Търново, тѣй дълго мечтаната победа, покорството на възбунтувалитѣ се противъ Византия . . .

Дали Димитъръ, братъ му, бѣ успѣлъ да стигне до ромейската граница? Не бѣха ли го уловили Петрови стражи, не бѣха ли го ослѣпили, или убили, заради вѣроломната вѣсть, която щѣше да имъ предаде?

Дано Димитъръ успѣше да премине незабелязано Хема, дано, ако бѣде заловенъ, успѣше да унищожи Ивановото писмо до василевса . . . О, ако ромейската войска не дойдѣше следъ две, най-много три седмици, всичко бѣше свършено.

Търново трѣбваше да се предаде отъ гладъ. И въ този страшенъ часъ на разплата, Иванко знаеше какво трѣбва да стори. Той самъ щѣше да забие мечъ въ сърдцето си.